

SÓN EXEMPLE D'AQUESTA FIDELITAT I COMPROMÍS ALLUNYATS DEL BROGIT DE L'ÈXIT MEDIÀTIC PERÒ PASSATGER

Santiago Vilanova

Periodista

Combat patriòtic dels Garcia

L'escriptor i polític democratacristià Xavier Garcia i Soler (Vilanova i la Geltrú, 1919-1998) i el seu fill Xavier Garcia i Pujadas (Vilanova i la Geltrú, 1950), escriptor, periodista i conegut ecologista, especialment a les Terres de l'Ebre que tan vitalment ha conreat, formen part d'una d'aquestes entranyables nissagues literàries del nostre país.

XAVIER GARCIA I SOLER, amic de Joan Sales, l'eminent autor d'*Incerta glòria*, i de l'escriptora Anna Murià, activista cultural i sobiranista durant el franquisme a la seva vila nadiua, va publicar el 1974 el diari *La meva guerra (1936-1939)*, on explica les seves experiències com a soldat de la "lleva del biberó" als fronts del Pallars i als camps d'internament de Verdet i la Seu Vella de Lleida. Aquest llibre, que avui es presenta a Vilanova, ha estat recentment reeditat per Garsineu Edicions de Tremp amb un pròleg del seu fill. Es tracta d'un document colpidor on s'explica una de les decisions més lamentables dels polítics que governaren la Segona República Espanyola i que va acabar, com diu el pròleg, "amb una degollació dels innocents"; un engany al qual varen ser sotmesos aquells vailets que ho desconeixien tot sobre les tàctiques i armes de la guerra i que foren enviats al front com xais a l'escorxador a matar i a ser morts. Quin realitzador tindrà

JORDI SOLER

valor un dia de fer una pel·lícula sobre aquesta culpa! *La meva guerra* podria ser-ne una font inspirativa

DEL SEU FILL ECOLOGISTA podem dir que ha entrevistat les per-

Contribueixen a creure que el capital cultural del nostre país serà decisiu per al futur

sonalitats més significatives de l'exili republicà i els lletraferits més rellevants de les nostres comarques. Els seus *Homenots del Sud* són una delícia; retrats inevitables i únics que recullen la memòria de personatges lligats al seu paisatge i al seu ecosistema. El darrer que ha publicat és *Carmel d'Ascó* (Col·lecció Daliner, Flix, 2013), sobre la figura humana de l'escriptor i activista cultural Carmel Biarnés (1928-1992). Però és especialment reconeguda la seva tasca de divulgador de l'obra d'Artur Bladé, el gran escriptor de Benissanet, i de tenir cura de

l'edició de la seva obra completa, publicada per Cossetània.

XAVIER GARCIA I PUJADAS ha fet una tasca extraordinària, laboriosa, ètica i profundament catalanista, ja iniciada durant els seus anys de redactor del diari *Avui*, on es destacà per ser pioner en les informacions i reportatges mediambientals i ecologistes. Fou el primer a denunciar la nuclearització (*Un any de lluita contra les centrals nuclears a les comarques de l'Ebre*, 1975) i amb ell hem compartit la creació del partit *Alternativa Verda*, la revista *Userda*, el segon premi Xarxa

d'Assaig per *El combat ecologista de Catalunya* (Edicions, 62, 1979, 1980) i els debats a la Universitat Catalana d'Estiu de Prada, que han deixat de programar els darrers rectors. Xavier Garcia Pujadas ha publicat una vintena de llibres i acaba d'escriure un nou assaig que aplegarà els principals "homenots" ecologistes nacionals i internacionals que ha conegut.

ELS GARCIA CONTRIBUEIXEN a creure que el capital cultural del nostre país serà decisiu per construir el futur. I que fer-ho des de l'acció local i comarcal és més meritori que des de Barcelona, on es concentra el poder mediàtic i editorial. Ells han projectat el seu nacionalisme a partir del seu arrelament a la vila marinera de Vilanova. Gràcies a la tasca de personalitats comarcals com la d'ells (escriptors, historiadors, artistes, periodistes, filòlegs i científics) la xarxa territorial de l'Assemblea Nacional Catalana pot disposar d'una base de coneixement popular descentralitzada per dissenyar una estratègia cultural per al nostre futur estat. "Projecteu-ho tot de cara al futur, sense deixar d'esguardar el passat, perquè no sou res més que un esglaió dintre la gent que ha passat per aquests trescalls", se'n diu al final de *La meva guerra*. He volgut destacar avui el combat dels Garcia com a exemple d'aquesta fidelitat i compromís allunyats del brogit de l'èxit mediàtic però passatger.

Israel, UE i catalans pel mig

Manuel Castaño

Escriptor

El president Mas ha anat a Israel a dir que Catalunya vol "una Europa més forta, que sigui capaç de prendre decisions al més alt nivell" —quan diu Catalunya deu voler dir el seu govern, perquè aquestes coses no ens les consulten, i quan diu Europa deu voler dir la Unió Europea, que no és

el mateix—; més encara, no vol un organisme de coordinació entre estats sinó "una Europa federal que superi els estats tradicionals", per la qual cosa cal "ser generosos en aquest sentit de cedir sobirania a Europa". Des del punt de vista català, no podem cedir el que no tenim; l'únic que ens mou en aquest sentit és la creença que la cessió de sobirania de l'Estat espanyol a les institucions co-

munitàries ens resultarà beneficiosa, però no ha de ser així necessàriament. Des del punt de vista dels amfitrions, és obvi que a la Unió Europea no li agrada Israel, per raons que vénen de molt lluny i ara, més que res, perquè Israel representa tot el que la UE vol deixar enrere. Israel és un estat nació; la UE vol destruir les sobiranes nacionals, i sotmetre els pobles d'Europa al dictat d'instàncies su-

periors a les quals s'atribueix, sense fonament, un interès pel benestar de tots, que els estats diu que no poden tenir. Israel és un estat jueu —tot i que el 20% dels seus ciutadans són àrabs, i deuen estar-hi millor que en els països veïns, vist que no tenen cap pressa a anar-se'n—; la UE vol diluir les diferents, superposades i conflictives identitats europees, culpables de generar intolerància, en un magma de

multiculturalitat programada. Israel és una democràcia; la UE debat a porta tancada sobre totes les qüestions vitals de la nostra supervivència, com ara la política monetària, les quotes d'immigració que ens toca assumir, o quins sectors econòmics s'han de potenciar i quins condemnar, mentre a canvi ens ofereixen en l'àmbit local simulacres de participació en temes decoratius. Israel té fron-

teres i es veu obligat a defensar-les; la UE no vol tenir-ne, ni dins ni fora, àdhuc es planteja ampliar-se més enllà del territori europeu, fins no se sap on. Certament, desfer-se en elogis a la construcció europea és un lloc comú diplomàtic, però Israel, fora d'acords econòmics i científics concrets, no pot veure la UE sense desconfiança. En paral·lel a aquesta construcció, la condemna i el boicot a Israel, i l'antisemitisme en general, són una tendència que no ha parat de créixer, i Catalunya no destaca per la reticència a apuntar-s'hi.